Bizimkisi
Bir Ocak Hikâyesi..

Adnan İslâmoğulları

ÖTÜKEN

Adnan İslâmoğulları; 7 Ocak 1962 tarihinde Bursa'da doğdu. İlk ve orta öğrenimini Bursa'da tamamladı. Yarım kalan üniversite eğitiminden sonra Ankara'da *Bizim Ocak* dergisi ve Gençlik Kültür Sanat Ocakları'nda vazife aldı. 1992 Temmuz'unda yayınlanamayan 'Bizim Ocak Dergisi Özel 100. Sayısı'na kadar dergide yazdı. Aynı şekilde *Gündüz* gazetesi, *Nizam-ı Alem, Alperen, Gelecek, Muhalif* gibi tüm teşkilât dergilerinde sayısız yazı yazdı. Ülkücü Hareket'e dair denemeler, tahliller, edebî denemeler, portreler, "Fakiyr-i pür Taksiyr" müstearıyla kara mizah yazıları olmak üzere farklı türlerde yazılarıyla Ülkücü camianın yakından tanıdığı ve okuduğu bir yazar olarak uzun süredir *Yeniçağ* gazetesinde haftada üç gün yazmaya devam etmektedir.

Evli ve Yûnus ve Ersagun isimli iki erkek çocuk babası olarak Bursa'da yaşamaktadır.

İÇİNDEKİLER

Önsöz 9
Bizimkisi bir ocak hikâyesi… 11

Bizimkisi bir ocak hikâyesi.. siyah-beyaz film gibi biraz. 13
Kaybolan yıllar: Sezen Aksu söylemiş biz kaybetmiştik, biz kaybettikçe Sezen Aksu söylemişti…. 27
Mevzubahis olan 'Bizim Ocak'sa gerisi teferruâttır…. 34
Bu bir "akyuvarlar vazife başına" yazısıdır… 47
Her taraftan sobelenen bir kavram: "Ülkücülük…". 60
Sosyal teşrih masasında bir siyâsî hareket ve 'Bizim Çocuklar'a dair bir deneme... 73
Pütürlü zemin'de yürümeye devam, geçeceğimiz kapı 'dar kapı' olacaktır… 86
"Yok"ların arasından bir "var" çıkarmak: Bir hayâl-i muhâl mi? 93
Bir cinâyet filmi: "12 Eylül…" 107
Bir Paket Kestane Şekeri... 116
Binlerce meçhûl tebessüm... 122
Ne Sâdık'lar tanıdım; ne bir filmin konusu oldular ne de bir romanın kahramanı…. 129
Gâlip Ağabey'in aziz hâtırasına; mustarip bir mağlûplar denemesi... 133
Metin Tokdemir'in aziz hâtırasına. 137
Gittin.. kül bakışlarınla…. 140
Ali kaybettiğinde biz de kaybetmiştik.. 143
Eugenie Grandet kiminle evlenecek? 146
Fildişi Kule'de tekleşmek... 150
Şedît bir gitme ihtiyâcı ve vedâ iştiyâki… 152
Ezelî bir mağdur ve ezelî bir maglûp: Cemil Meriç 156
Bir mağlûplar kabristanı 162
Bir yalnızlık hikâyesi…. 166

Muhalif 171
Renkli camlar ve altın… 174
Beyaz güvercin..... 177
Kardelene tâ'zîm temennâ… 180
Ölüm nedeni: 'Gönül kırıklığı...' 183
Bir şehri… 185
Uç'taki izler... 188
Sözün düşüşü…..... 195
Yarım kalan yazı… 200

Önsöz

Bizimkisi Bir Ocak Hikâyesi…

Her biri aynı zamanda 'son söz' olan yazılara 'ön söz' yazmak ne zor bir iş…

Bizimkisi Bir Ocak Hikâyesi… Aslında bir nesil adına, hem 'kaybolan yıllarını arayanlar'ın, hem de 'Ali kaybettiğinde bütün iyilerin kaybettiğine inananlar'ın hikâyesi… Bir o kadar da, insanlığın değerleri, galiplerin galibiyetleri üzerinden değil, mağlupların hasletleri ve ahlâkları üzerinden yükselecek diyenler'in inatla taşları yontması… En önemlisi ise, 'haksızlık karşısında kanaması durmayan vicdanlar'ın çığlığı…

Başkalarının 'transformasyon'u doyasıya yaşadığı yıllarda boğazdan geçmeyen bir kestane şekeriydi hayat… Çelimsiz vücutlarıyla, darbenin altında kalmış ülkülerini omuzlamaya çalışan, bir yandan da kendi yaralarını sarıp sarmalarken birbirlerine tutunup ayağa kalkmaya gayret eden, mütevekkil, yorgun ama ümitli insanların hayatıydı bu.

Darbenin tahripkârlığından daha beter yaralar açan derin hayal kırıklıkları… Gencecik insanların yüzlerine "Siz hâlâ burada mısınız, bu işler bitti" denilerek sertçe kapanan kapılar… Zindanlarda örselenen bedenlerden daha çok dışarıda örselenen kalpler… Ümidini diri tutmak isteyen bir neslin, 'dört eğilimli' nispî refah yıllarında, yine cam kırıkları üzerinde ayakta durmak için verdiği asil mücadele…

İçinde 'korku'ya pek yer olmayan ama 'ümit'le 'hayal kırıklıkları'nın birbirini takip ettiği bir hikâye bu. Saflığın, delikanlılığın ve bu dünyaya ait olmayışın sembolü Metin Tokdemir'den, kül bakışlı Fırat Çakıroğlu'na uzanan bir karakter ve tarih kesiti…

Yokluğun samimiyetle paylaşıldığı siyah-beyaz yıllardan, varlığın ve siyâsetin kirlettiği renkli ama ruhu darbelenmiş yıllara ayna tutan bir çalışma: Bizimkisi Bir Ocak hikâyesi… Okurken, sanki aile albümümüze göz gezdiriyormuş hissiyatı uyandıran bir vesika… İçine Galip Erdem sinmiş, o sinince de hepimizin eli tutulmuş gibi hissedebileceğimiz bir liman sanki…

Bu hikâye, sanki bir neslin ortak sicil kaydı… Sanki bir radyodan türkü ister gibi, hepimizin birbirimizden habersiz şekilde aynı türküyü tutturabileceği müktesebat ve düşünce ortaklığı… Sanki 'kimlerle haşrolunmak istersiniz?' diye sorulsa verebileceğimiz ortak cevap…

Bizimkisi Bir Ocak Hikâyesi… Dünyayı ocak, ocağı da dünya belleyenlerin hikâyesi… 'Bir gençlik ölümü saklı kaldı bende' dizesinde kendisini çengele asılı gibi hisseden Nizâm-ı Âlem yüreklilerin, kuralları galiplerin koyduğu dünyaya itiraz edenlerin hikâyesi… Ve belki de 'hiç kazanamayacaklar'ın ama hep direneceklerin hikâyesi…

Bizimkisi Bir Ocak Hikâyesi… Kendi isimleri söz konusu olunca, yüzleri kızaran, boğazları düğümlenen, sırtlarındaki yük analarının cenazesine bile gitmekten kendilerini alıkoyarken, bazen siyâsetin pis zulalarında boğulanların da hikâyesi…

Bu hikâye, suya düşen sûrettir artık. Bu hikâye, erdemi kovalayan kokuşmuşluğu, hatıraları kirleten sorumsuzluğu ve ideal avına çıkmış oportünizmi faş etmek için tarihe düşülmesi gereken kayıttır. Şanla, şerefle, izzetle, haysiyetle yazılmış, içinde hayal kırıklıkları ve ihanetlerin de bulunduğu bu hikâye, haksızlık karşısında susmayanların, ülkeleri için kendilerini yakanların, *Kızılelma* ülküsünü emanet gibi taşıyıp gelecek nesillere aktarma kavgasından vazgeçmeyenlerin geleceğe fırlattıkları izdüşümdür.

Servet Avcı

Bizimkisi bir ocak hikâyesi…

OCAKTA sabahlamayan, ocakta bölüşmeyen, ocakta buluşmayan, ocakta tanışmayan, ocakta vedâlaşmayan, ocakta özlemeyen, en yakın arkadaşını toprağa bırakıp ocakta bir köşede sessizce ağlaşmayan, ocakta nöbete durmayan, ocakta marş söylemeyen, hülâsa ocakta yaşanmayan bir hayatı anlamsız bulan hayatların hikâyesi bizimkisi…

Ruhi Kılçkıran'dan Fırat Çakıroğlu'na yitip giden hayatların hikâyesi aynı zamanda…

Arkadaşımız ve Ülkü Ocakları Genel Başkanımız merhum Metin Tokdemir'in ifâdesiyle, **"Ülkücülük bâzen evinin bir köşesine çekilip, lekesiz, onurlu bir şekilde yaşamaktır"** diyerek yalnızlaşan, unutulmuş, kalbi kırılmışlarımızın da hikâyesi…

12 Eylül darbesiyle ocaklarına ateş düşmüş, ateş gibi ama ateşi yalnızca kendisini yakan gençlerin hikâyesi bizimkisi…

Siyah-beyaz fotoğraflarda, omuzlarında arkadaşlarının tabutlarını taşıyan, tekbirleri göğe yükselen ülkücülerin hikâyesi… Her bir cenâze fotoğrafında belki o gün belki de hemen birkaç gün içinde kendi cenâzesi taşınacak olanların yer aldığı fotoğrafların hikâyesi bizimkisi…

"Melâli anlamayan nesle âşinâ değiliz" diyen şâir ne kadar da haklı…

Yekûnu yegân yegân melâlden ibâret, ıstırâbı hülâsa edilemeyen bir neslin hikâyesi bizimkisi…

Devletin ve milletin bekâsı söz konusu olduğunda başta kendisi olmak üzere her şeyi unutanların, millete adanmışlığın vücûd bulduğu ülkücülerin hikâyesi…

Bizimkisi bir ocak hikâyesi… Üzerine kan damlayan siyah-beyaz film gibi biraz…

İçinde her şey bulunur, derde devâdan gayrı…

Bizim Ocak ile *Gündüz* ve *Yeniçağ* gazeteleri arasında Ülkücü Hareket'in hemen tüm yayınlarında 1980-2016 yılları arasında muhtelif zamanlarda yayınlanmış belki binlerce yazı arasından seçilmiş yazılardan oluşan bu kitabı, Ruhi Kılıçkıran'dan Fırat Çakıroğlu'na toprağa verdiğimiz tüm şehit ülküdaşlarıma ithaf ediyor ve muazzez hâtıraları huzurunda tâzîm ve temennâ ile eğiliyorum…

'Bizim Ocak' hikâyemizin iki kahramanı ve aynı zamanda hayatlarımızın **'Ocak'**ta kesiştiği ülküdaşlığımızın ve dostluğumuzun ve kardeşliğimizin iki güzel, iki idealist, iki adanmış insanı, Suat Başaran ve Servet Avcı'yı ihtiramla anıyorum…

"En büyük kusurumuz yeterince sevmeyi bilmemek" diyen fedakârlık âbidesi merhum Gâlip Erdem Ağabeyimi ve Başkanım, Ağabeyim Ali Uzunırmak'ı **'Bizimkisi bir ocak hikâyesi'** ser-levhalı bu kitapta yâd etmek de bendeniz için bir borç…

Tüm dostlara vefâ ve sadâkat ile…

Ve Allah'ın bana en büyük lütfu olan eşim Server İslâmoğulları Hanımefendi'ye, hayattaki en büyük gururum oğullarım Yûnus İslâmoğulları ve Ersagun İslâmoğulları'na hiçbir hudut tâyin edemediğim sevgiyle…

Adnan İslâmoğulları
2016 / Bursa

Bizimkisi bir ocak hikâyesi..
siyah-beyaz film gibi biraz.

Bizimkisi bir ocak hikâyesi.. siyah-beyaz film gibi biraz. Üzerine kan rengi düşmüş, kan düşmüş, acı düşmüş, mağlûbiyetler düşmüş, hayal kırıklıkları düşmüş, mazgallardan dışarıya sızmış sarı ışıklar altındaki solgun benizlerin, bal sarısı gözlerin hüznü çökmüş bir ocak hikâyesi…

İdealistlerin, iyilerin, romantiklerin, hesapsızların, dürüstlerin, cesurların, gözüpeklerin, gözükaraların, sır tutanların, yarı yolda bırakmayanların, emânete sahip çıkanların hikâyesi…

Mağlûpların hikâyesi…

Verecek yalnızca bir gençliği olup da gençliğini verenlerin hikâyesi…

Hiç büyüyemeyenlerin, hep genç görülenlerin hikâyesi, gençliğe mahkûm edilenlerin hikâyesi…

Büyürlerse hesapları bozacağından korkulanların, çarkları değiştirecek olanların, suyun akşını döndürecek olanların, mâkus tâlihi istikbâle ümit ve itimat ile bağlayacak olanların, tenezzülsüz olanların, vefâlı olanların, cefâyı çekenlerin, sâfâda gözü olmayanların ve tabiî bu sebeple hep cefâya ve gençliğe mahkûm edilenlerin hikâyesi, siyah-beyaz film gibi biraz… Üzerine kan rengi düşmüş, kan düşmüş, acı düşmüş, mağlûbiyetler düşmüş, hayal kırıklıkları

düşmüş, mazgallardan dışarıya sızmış sarı ışıklar altındaki solgun benizlerin, bal sarısı gözlerin hüznü çökmüş bir ocak hikâyesi…

Artık onlar da ellili yaşlarda.. çatık kaşlı beyler ne derlerse desinler, kabul etseler de etmeseler de, bu durum çatık kaşlı, yüzünden ne düşündüğü belli olmayan, hisleri yüzüne vurmayan beyleri rahatsız etse de onlar artık ellili yaşlarda...

Genç değiller. Genç olan tarafları, idealleri, vefaları, hâtıraları, mücâdele azimleri…

Onlar iyi olan taraf…

"Artık iyiler kazansın…" diyorlar. Hayatların gömüldüğü, hayatlarını gömdükleri bir mâziyi onurlu bir istikbâle taşımak istiyorlar. Çatık kaşlı beylere, **"Yeter artık, çekilin köşenize, azâd edin bu kırk yıllık birikimi, çekilin ki size saygı duymaya devam edelim…"** diyorlar.

Evlerinin, ocaklarının içini, önünü süpürmek istiyorlar.

Bu hikâye, ülkenin neresinde, hangi ücrâ köşesinde, hangi dağında, hangi köyünde, hangi kasabasında, hangi mezrasında, hangi şantiyesinde, hangi okulunda, hangi hastânesinde, hangi câmisinde, hangi kışlasında **'Bizim Ocak'**a yolu düşmüş, **'Bizim Ocak'**ta mesâi yapmış, **'Bizim Ocak'**a selâm vermiş selâm almış, sofrasına oturmuş, sofrasını kurmuş, sofrasını kaldırmış, **'Bizim Ocak'**ta bir sigara tellendirmiş, dergisini satmış, okumuş, yazmış, paketlemiş bir **'Bizim Ocak'**lı var ise onun hikâyesidir, **'Ülkü Ocaklılar'**ın hikâyesidir, ülkücülerin hikâyesidir ve onlara **"Toparlanın, mevzu bahis olan ocaksa gerisi teferruâttır"** diyenlerin hikâyesidir.

"Ya şânıyla olsun, ya da hiç olmasın" diyenlerin hikâyesidir.

Bir belki ihtimâline kuşanılan gayretin hamle sırasıdır bu.

* * *

Ankara…

12 Eylül'ün üzerinden henüz bir yıldan az bir zaman geçmiş… Sokağa çıkma yasağı devam ediyor ve 12 Eylül'ün tüm tedirginlikleri sürüyor…

Ülkücülerin tasarrufunda elde kalan birkaç çatıdan biri Konya Erkek Öğrenci Yurdu.

Kredi ve Yurtlar Kurumu, Konya Erkek Öğrenci Yurdu'na el koyacak ve kendisine bağlayacaktı. Oysa o kadar ihtiyaç vardı ki o yurda... Yaşayanlar çok iyi hatırlayacaklardır, o zaman o yurt mağdur(!) durumda olan pek çok arkadaşımız için bir baba evinden daha önemliydi. Beytepeli Cabbar Ağabeyimiz gıyabî tevkif kararıyla aranıyordu, annesinin vefat haberini o yurdun müdüriyet odasında vermiştik kendisine. Cabbar Ağabeyin başını masanın üzerine koyarak nasıl ağladığını bugün gibi hâlâ hatırlarım. Tabiî ki Suluova'ya annesinin cenâzesine gidememişti.

Yurt müdürü arkadaşımız Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nden Cengiz Kurt çabalıyordu yurdun elimizde kalması için. Yurdun mütevellî heyetinde MHP Dâvâsı'ndan henüz yeni tahliye olan anlı şanlı **Agâh Oktay Güner** de vardı. Kendisi ziyaret edilerek yurdun elimizde kalması için tavassutta bulunması istenecekti.

Bahse konu ziyâreti bendeniz gerçekleştirdim. Bir ikindi vaktiydi, anlı şanlı Agâh Oktay Güner Bey'i Kıbrıs Caddesi'ndeki evinde ziyâret ettim. Salonda bir berjer koltukta oturuyordu. Kucağındaki kedisinin sırtını sıvazlıyordu. Merhum Osman Bölükbaşı da misâfirdi, sohbet ediyorlardı. Salona buyur edildikten ve hâl hatır sorulduktan sonra, kuru pasta ve çay ikrâm edildi.

Agâh Bey, **"Dışarıda ne var ne yok, arkadaşlar nasıllar?"** dedi. Arkadaşlarımızın iyilik(!) haberlerini verdim ve sustum. Niyetim Osman Bölükbaşı Bey'in ziyâretini tamamlamasıyla yalnız kalıp kendisini genişçe bilgilendirmekti. Agâh Bey mahrem konuları konuşmanın önüne geçmek için ısrarla ziyâret sebebimi sorunca, **"Husûsen görüşmek istediğimi"** söyledim. Bunun üzerine, **"Buyurun Cemâl Bey, Osman Bölükbaşı Bey'den özelimiz yok, aslında benim de konuşacak özel bir şeyim yok sizinle, söyleyiniz"** dedi. **"Peki"** dedim ve tahliyesiyle alâkalı olarak geçmiş olsun dileklerimi ilettikten sonra:

"Ali Başkan'ın size selâmları var..." diye başladım sözlerime.

"Kimdir bu Ali Başkan?" dedi şaşkınlıkla ve tok sesini biraz daha sertleştirerek.

"Ali Uzunırmak" dedim.

Bir süre sessiz kaldı, telâşlı, tedirgin, ürkek ve biraz kızgın bir sesle, **"Devam edin"** dedi.

"Bildiğiniz gibi, dışarıda hayat devam ediyor, çok fazla mağdur arkadaşımız var ve onların pek çok ihtiyaçları var. Bunların hâl yoluna konması için uğraşıyoruz ve bu hususta Konya Erkek Öğrenci Yurdu bizim için çok önemli, fakat Kredi Yurtlar Kurumu Konya Yurdu'na el koymak üzere. Zât-ı âliniz de mütevellî heyetindesiniz. Tavassut etseniz de yurdun mevcut statüsü devam etse..." dedim.

Yine bir süre sessiz kaldı. Merhum Osman Bölükbaşı da sessizce dinliyordu. Kopacak fırtınayı bekler gibi...

Agâh Bey, Osman Bölükbaşı'na dönerek:

"Görüyor musunuz efendim, işte bunlardır bizi Mamak Cezaevi'ne tıkanlar, nelerini gördük bunların biz Mamak'ta, her şeyi ellerine yüzlerine bulaştırmışlar, zaten Kenan Even Paşa da haklıydı duruma el koymak-

ta" dedi. Osman Bey cevap vermedi, hatta hiçbir tepki vermedi, yalnızca bana bakarak sükût etti, şaşırmıştı.

Agâh Bey bana dönerek, **"Alsın efendim, her şeyi devlet alsın, Konya Yurdu'nu da alsın, her şeyi devlet alsın, her şeye devlet el koysun, en iyisi budur, en güzeli budur, bu gibi hususlarda beni bir daha rahatsız etmeyiniz, siz bilmiyor musunuz kapımın önünde hâlâ hafiyeler var, hangi cesâretle gelebiliyorsunuz evime!"** dedi.

Ayağa kalktım, Osman Bölükbaşı Bey'in elini sıkarak iyi günler diledim ve Agâh Bey'e dönerek:

"Evinize gelmem benim için değil, sizin için bir cesâret meselesidir, iyi günler" dedim ve çıktım.

MHP'nin tok sesli anlı şanlı güçlü hatibi Agâh Oktay Güner o gün bana bunları söylerken, MHP Ankara Dâvâsı sanıklarından **İsmail Şimşek** Mamak'ta zehirli siroz hastalığıyla boğuşuyor, sirozun o bal sarısı rengi gözlerine yuvalanıyor ve günden güne ölüme yaklaşıyordu; hayatı eline yüzüne bulaştırmıştı.

MHP'nin tok sesli anlı şanlı güçlü hatibi Agâh Oktay Güner o gün bana bunları söylerken, ülkücüler idam sehpalarına yürüyorlardı; hayatlarını ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı.

MHP'nin tok sesli anlı şanlı güçlü hatibi Agâh Oktay Güner o gün bana bunları söylerken, ülkücüler Mamak Cezâevi'nde işkence çekmeye ve işkenceden ölmeye devam ediyorlardı; hayatlarını ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı.

MHP'nin tok sesli anlı şanlı güçlü hatibi Agâh Oktay Güner o gün bana bunları söylerken, ülkücüler Mamak Cezâevi'ndeki hücrelerinde ışığa ve bir selâma muhtaç **"Üşüyorum"** şiirleri yazıyorlardı; hayatı ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı.

MHP'nin tok sesli anlı şanlı güçlü hatibi Agâh Oktay Güner o gün bana bunları söylerken, dışarıda kalan ülkücüler, sığınacak emîn bir ev, oturacak emîn bir sofra, başlarını koyacakları emîn bir yastık, iki lâfı üst üste koyacak emîn bir dost arıyorlardı; hayatı ellerine yüzlerine bulaştırmışlardı.

Zor günlerdi… Zorun pek çok oyunu bozduğu günlerdi…

MHP Dâvâsı'nda **Başbuğ Alparslan Türkeş**'in 174 sâhifelik meşhur ilk savunmasını ilk olarak o yurdun balkonunda okudum. Lise yıllarında bile içmediğim sigaraya bir Export 216 Samsun ile o yurtta başladım.

Çok kısa bir süre sonra Konya Erkek Öğrenci Yurdu Ülkücü Hareket'in tarihindeki yerini alarak, Kredi Yurtlar Kurumu Ankara Bölge Müdürlüğü oldu.

Ülkücüler için Ankara'nın ikinci kalesi Sivas Öğrenci Yurdu'ydu.

Libya Caddesi / Numara 19 / Ahmetler / Ankara / Tel: 31 51 85…

O yurdun ekmeğini yemeyen, suyunu içmeyen, soğuk odalarında konaklamayan ülkücü pek azdır.

İşte her şey Ankara'nın o soğuk 12 Eylül zamanı gecelerinden birinde kaloriferleri yanmayan o öğrenci yurdunun bir odasında başladı.

Beytepeli **Suat Başaran**, arkadaşlarıyla birlikte o soğuk odalardan birinde ısınmanın bir yolunu ararken, ülkücülerin ısınmasının bir tek yolu olduğunu düşündü, o da bir **Ocak**'tı… Ama nasıl? Bunu düşünürken **"Evet"** dedi.. **"bir ocak..."** Bulmuştu, **"Bizim Ocak"** olmalıydı bu. Tekrar etti, **"Bizim Ocak... Bizim Ocak..."** Kulağa pek hoş geliyordu doğrusu. **'Bizim Ocak'** fikrî doğumuyla birlikte şimdiden ısıtmaya başlamıştı on-

ları.. yurdun odasını ısıtan **'Bizim Ocak'**, vatanın da her bir köşesini ısıtacaktı, ısıtmalıydı…

Şimdi zaman **'Bizim Ocak'**ın ateşini harlandırma zamanıydı.

Mevzu bahis olan **'Bizim Ocak'**sa gerisi teferruat değil miydi?

Dernek kurmanın imkânsıza yakın olduğu o günlerde en iyisi bir dergi çıkarmaktı, çünkü izne değil bildirime tâbiydi. Derginin ismi de **'Bizim Ocak'** olacaktı. Gerekli resmî işlemler başlatıldı. **Aziz Kâmil Yılmaz**, **Beytepeli İbrahim Öküzcü**, **Mümtaz Sarıçiçek**, **Orhan Yavuz**'la başlayan **'Bizim Ocak'** daha sonra **Metin Tokdemir**, **Musavat Dervişoğlu**, **İrfan Özcan**, **Ulvi Batu** ve pek çok arkadaşımız ile birlikte 12 Eylül sonrasının fiilî anlamda **'Ülkü Ocakları'** yani **'Bizim Ocak'** dergisi il temsilcilikleri tüzel kişiliğiyle yine ve yeniden teşkilâtlanmasına devam edecekti.

Aslına bakarsanız bir çivi bulunmuştu, geriye üç nal ve bir at kalmıştı. Fakat bir çivi bir nalı, bir nal bir atı ve bir at bir savaşçıyı, bir savaşçı da bir vatanı kurtarabilirdi, kurtarabilirdik, buna inanıyorduk.

Libya caddesindeki benzin istasyonu yetişti imdâdımıza.

O vakitler arabaların yağ kontrol kartları olurdu, aracın en son ne zaman yağ kontrolü yapıldığı bir karta yazılır ve o kart bir lâstikle bağlanarak aracın sinyal koluna asılırdı. Benzin istasyonu sâhibinden o kartlara lastik bağlama işini aldık, beş bin adet karta beş bin adet lâstik bağladık günlerce.

Bunun karşılığında aldığımız para ile Ülkücü Hareket'in görüp görebileceği en güzel derginin, yani **'Bizim Ocak'**ın ilk sayısını çıkardık.

Tabloid bir dergiydi. İlk kapağını çizdim, bir düşünen adam grafiğiydi. O gece Sakarya Caddesi'ndeki bir matbaada sabahladık, **Suat Başaran**, merhum **Erdoğan Tanrıöven** ve bendeniz, doğacak çocuğumuzun doğum haberini beklercesine bir heyecanla. Dergi baskıdan çıkıp elimize ulaştığında yaşadığımız sevinç donmuş bir tebessüm olarak dudaklarımızda hâlâ duruyor.

İlk üç sayıyı tabloid olarak bastık. İkinci sayı **'Üniversiteler Açılırken'**di, âdet olduğu üzere Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi'nin bir fotoğrafı kapak olarak basıldı. Üçüncü sayısı ise **'Gecekondu'** sayısıydı.

Libya Caddesi'nde, Ahmetler Postanesi'nin hemen arkasında müstakil bir yer tutuldu. İl temsilcilikleri açılmaya başlandı. **'Bizim Ocak'** heyecanı Ankara'yı sarmış, Anadolu'ya da yayılıyordu usul usul. İllerde **'Bizim Ocak'** temsilcileri adı altında Ocak başkanlarımız vardı artık. Ankara Ocak Başkanı, İstanbul Ocak Başkanı, İzmir Ocak Başkanı, Denizli Ocak Başkanı, Erzurum Ocak Başkanı…

Suat Başaran yönetiminde Ülkü Ocakları tütmeye başlamıştı tekrar. Öncelikle Ankara'da olmak üzere üniversitelerde büyük bir heyecan ile teşkilâtlanma faaliyetleri başladı. '**Bizim Ocak'** dergisi yani Ülkü Ocakları Genel Merkezi yeni bir câzibe merkezi oldu. Üniversite, fakülte, yurt başkanları kısa sürede teşkilâtlandılar.

İşte oluyordu, 12 Eylül darbesi belki dokuz canımızı sehpada almıştı, işkencelerde arkadaşımızı almıştı ama **'Bizim Ocak'** yine ve yeniden yeni nesillerle dolup taşıyor, dalga dalga yayılıyordu.

Birkaç ay sonra bu heyecan dalgası **'hareket içi'** bir güç mücâdelesine kurban oldu.

Bir akşam Ankara / Etlik'te oturan **'Ağabey'**den bir dâvet aldık.

Ziyârete **Suat Başaran** ile birlikte gittik.

Bir takım gerekçeler sunarak **'Bizim Ocak'** dergisini kendisine teslim etmemizi istiyordu **'Ağabey'**; Başbuğ'un de haberi vardı bu teslimden ve gereklerinden.

Emir demiri kesti. **'Bizim Ocak'**ı teslim ettik.

Etlik'ten Libya Caddesi'ne kadar epey uzun bir yolu yürüyerek geri döndük o gece.. hiç konuşmadan, yorum yapmadan, yağmur altında…

Yolun sonunda bir karar vermiştik, bir gün muhakkak **'Bizim Ocak'**ı geri alacaktık, o bizim çocuğumuz gibiydi.

Tafsilâtı uzundu, sıkıcıydı, trajikti, lâkin kesin olan bir şey vardı, o da **'Bizim Ocak'**ı geri alacaktık bir gün.

Etlik'te oturan **'Ağabey'** etrafındaki birkaç arkadaş **'Bizim Ocak'** dergisini **'çıkaramama'** faaliyetlerine devam ettiler **'Bizim Ocak'** dergisinin 39. sayısına kadar. Düzenli olarak çıkmadı. Ankara ile sınırlı kaldı faaliyetleri, hatta Etlik ile sınırlı olarak kaldı, mahdut enerjilerini güç vehmettikleri iç mücâdeleye harcıyorlardı.

Suat Başaran ve arkadaşları yurtlarına çekilerek 12 Eylül sonrasının bütün mesuliyetleriyle mücadele etmeye devam ettiler. Dışarıda hukukî problemi olan arkadaşlarımızın iâşelerinden barınmalarına kadar her türlü ihtiyaçlarıyla, cezâevindeki arkadaşlarımızın ihtiyaçlarına kadar her türlü mesuliyetin altına omuz verdiler. Bu fasıl, bu dönemi bizzat yaşayanların hafızalarında saklı mahrem ve müstear hâtıralar olarak yaşamaktadır; yazılması, anlatılması, paylaşılması aldığımız terbiyeye mugâyirdir.

Üniversiteler ve yurtlardaki teşkilâtlanma faaliyetlerine de ara vermediler.

Yıl 1987'ye geldiğinde **'MHP Dâvâsı'**ndan büyük tahliyeler gerçekleşti.

Başbuğ Alpaslan Türkeş tahliye olacağı gün evinin önündeki koruma polislerinin kulübesinin boyanması, temizlenmesi işi yine **Suat Başaran** ve arkadaşlarına düş-

müştü. Kulübe boyandı, temizlendi, kullanılabilir hâle getirildi.

Başbuğ Alpaslan Türkeş tahliye oldu, evine geldi.

Mahdut sayıda ziyâretçi vardı.

Ülkücü Hareket'in daha da güçleneceğini anlattı o gün. **"Kendinize güvenin"** dedi. **"Geleceğe güvenin"** dedi.

İlk ziyâretçisi merhum Necmeddin Erbakan'dı.

Zor günlerdi…

Bahçelievler'de bir büroda çalışmaya başladı Başbuğ Alpaslan Türkeş. Mahkûmiyetinden sonra bürokratlar yanına gelmeye çekinir, telefonlarına çıkmazdı. Bilirdi bunu, tebessüm ederdi.. bazen öfkelenirdi. Bir defâsında DPT'den birini arattırmış ve not bıraktırmıştı birkaç kez. Fakat aramıyordu ilgili şahıs. **"Oğlum, bunu DPT'ye ben aldırdım, Amerika'ya doktoraya ben yolladım, şimdi telefonuma çıkmıyor…"** diye öfkelenmişti. Tafsilatları üzücü bir dönemdi.

Zor günlerdi…

1987 yılındaki tahliyelerle birlikte **Muhsin Yazıcıoğlu**, **Hasan Çağlayan**, **Şefkat Çetin**, **Mâhir Damatlar**, **Mustafa Mit**, **Yaşar Yıldırım, Ertuğrul Alpaslan**, **Aslan Atlı** ve Ülkü Ocakları Genel Merkezi kadroları ve Ülkü Ocakları kadrolarının da önemli bölümü tahliye oldu.

Artık çocuğumuzu geri almanın ve işe koyulmanın tam zamanıydı.

Etlik'teki **'Ağabey'** ile gerekli görüşmeyi **Mustafa Mit** yaptı, **'lâyık-ı vechiyle'…**

Necatibey Caddesi'nin köşesindeki Sezenler Apartmanı'ndaki en üst katta faaliyet gösteremeyen **'Bizim Ocak'** dergimizi o gün geri aldık.

Sorulacak soru belliydi: **"Nerede kalmıştık?"**

Kaldığı yerden yola devam etti **'Bizim Ocak'** dergisi, her gün daha da güçlenerek, her gün bünyesine yeni isimler katarak.

Bu dönemde Gazi Basın Yayın Yüksek Okulu **'Bizim Ocak'** dergisine **Servet Avcı** ile mührünü vurdu, **'Bizim Ocak'** dergisi **Servet Avcı** yönetiminde yazılı basında adından söz ettiren, elli binlere varan bir tiraja kavuştu.

Yine **Hayati Tek** disiplinli çalışmanın, üretkenliğin, çalışkanlığın ve işini ciddiye almanın en güzel örneği olarak **'Bizim Ocak'** dergisine büyük güç kattı.

'Bizim Ocak' dergisine ve ocağa katılan bir önemli isim **Metin Tokdemir**'di. Enerjisi ve her şeyden önemlisi samimiyeti ile iz bıraktı. Bir sonraki dönem Ocak Genel Başkanı olacaktı ve yıllar sonra bir seçim çalışmasına giderken trafik kazasında kaybedecektik onu.

'Bizim Ocak' dergisi Ülkücü Hareket içinde bir okul olma yolunda tertipli olarak yürüyüşüne devam etti. Okul olma özelliğinin yanı sıra hesapsız, serâpa bir kardeşlik tesis etti mesâiperestlerinin arasında. Bugün hâlâ bizim ve o isimlerin hayatında en fazla özlemle andığı yıllar olarak yaşıyor **'Bizim Ocak'** yılları. Ne peynir, üzüm, ekmekten oluşan o sofralarının tadı gitti damaklardan ne de **Mustafa** ve **Râsim Memiş** kardeşlerin sabahlara kadar süren dergi paketleme mesâileri ve tabiî ne de derginin kapak konusu etrafındaki unutulmaz tartışmalar.

Körfez krizinde Özal'ın ABD ile birlikte Kuzey Irak'a girmek ve meşhur **"Bir koyup, üç almak"** stratejisi üzerindeki tartışmalar tüm detaylarıyla bugün hâlâ hafızalarımızda. Hatta konuyla alâkalı olarak, dergi adına Başbuğ Alpaslan Türkeş'in evine mülakata giden arkadaşlarımızın, kendisine sorulan sorulardan birisinden dolayı nasıl öfkelendiği de bugün bizlerin, özellikle **Hayati Tek**'in ve **Zihni**

Oğuz Akın'ın hafızalarında canlılığını kaybetmeyen bir anı olarak durmakta.

Ayda elli bin rakamlarına ulaşan tirajlara varmıştı **'Bizim Ocak'** dergisi.

Şenol Uzunmehmetoğlu, Cemâl Gemici, **Zihni Oğuz Akın**, **Murat Dereli**, **Ali Osman Soydemir**, **Mustafa Memiş**, **Rasim Memiş, Mahmut Şafak**, **İsmail Bayram**, **Hakan Sönmez** aç bî ilaç **'Bizim Ocak'** mesâilerinin unutulmaz isimleridir. Ve tabiî bütün Ocak başkanlarımız…

Mahir Damatlar, **'Bizim Ocak'** ile parti genel merkezi arasında safını Ocak tarafında tutmuş bir gençlik müşâviri olarak uzun yıllar mesâi yaptı. Sırdaşlık etti, yoldaşlık etti, dostluk etti, arkadaşlık etti, kardeşlik etti, ismi hep krizlerin ortasında, eli hep taşın altındaydı.

Müsâvat Dervişoğlu, Ocak Genel Başkanı olarak disiplinin, heyecanın, çalışkanlığın ve teşkilâtçılığın sembolü oldu.

1989 yılı Haziranında Bulgaristan'da Todor Jivkov önderliğinde Türklere uygulanan katliamlara Türkiye'de direnen Ülkücülerdi. **'Bizim Ocak'** Ankara Ocak Başkanı **Şenol Uzunmehmetoğlu** ile bütün gücüyle sokakları protesto alanlarına çevirmişti.

1990 Şubat ayında ise Rusya Azerbaycan'a girdiğinde Türkiye'de en güçlü ses Ülkücülerin sesiydi, o ses **'Bizim Ocak'**ın sesiydi**.**

Ankara Kızılay meydanında binlerce üniversite öğrencisi Rusya'yı protesto eden gösteriler yapıyordu ve bu gösteriler ülkenin tamamına yayılıyordu. Birinci derecede protokol yolu trafiğe kapatılıyor, yabancı basın **"Bozkurtlar yine sahnede…"** başlıkları atıyor, mikrofonlar yine ülkücülere uzanıyordu.

Bu dinamizmin, bu enerjinin, bu idealizmin adı **'Bizim Ocak'**tı.

12 Eylül sonrasının Ülkücü Hareketinin adıydı **'Bizim Ocak'**.

O yıllarda **'Bizim Ocak'**ta bugün ülkenin dört bir tarafına yayılmış, sayısını bilmediğimiz kadar çok arkadaşımız yetişti. Bürokrasiden iş hayatına kadar hayatın her alanında başarılı binlerce arkadaşımız bulundukları yerde ülkücü hareketi temsil ediyorlar.

Seyit Ahmed Sılay o dönemin başarılı Sosyal Faaliyetler Masası Başkanı olarak unutulmaz hizmetler verdi. Bugün hem başarılı bir iş adamı hem de Türkiye'nin tek ve en büyük Çanakkale Savaşı objeleri koleksiyoneri.

Mehmet Sâdık Fidancı ve **Cengizhan Orakçı, Bizim Ocak** dergisinin kıymetli yazarları ve bugün edebiyat dünyasının iki önemli şâiri.

Pek çok arkadaşımız rahmet-i Rahman'a kavuştu geçen zaman içerisinde. **Metin Tokdemir**, Beytepeli **Necmi Altındağ**, Bulancak İçe Temsilcimiz **Hüseyin Kasap**, **Kubilay Ançin**, **Recep Köse**, **Hayri Balcı**, **Yaşar Yazıcı**, **Turgay Yılmaz**, **Şenol Doğanay**.. Allah hepsine gani gani rahmet etsin, mekânları cennet olsun.

Artık, bu birikmiş enerjinin organize olarak hareketin yönetim kademelerinde vazife almalarının tam zamanıdır. Birikimlerini hareketin istikbâline ve başarısına teksif etmelerinin tam zamanıdır.

Hareketin iç çekişmeleri ve güç kavgalarının dışında kalmış bu kadroları ve yetişmiş insan malzemesini hareketa geçirmenin tam zamanıdır.

Yeni nesillerle iletişim kurabilecek, onların Türkiye tasavvurlarına cevap verebilecek kadrolar bu kadrolardır.

Lisan bilen, daha iyi okullarda okumuş, meslek sâhibi, dış dünyayı takip eden, Soğuk Savaş dönemi alışkanlıkları edinmemiş kadrolar bu kadrolardır.

Hâlâ heyecanlarını yitirmemiş, kendi nesillerinde aralarına güç savaşı problemleri girmemiş ve aralarındaki uhuvvet râbıtası zarar görmemiş, geleceğe dâir söz biriktiren kadrolar bu kadrolardır.

Zaman, bu kadroları hareketin hizmetinde bir araya getirmek zamanıdır.

Hem mevzu bahis olan **'Bizim Ocak'**sa gerisi teferruat değil midir?

Bizimkisi bir ocak hikâyesidir ve siyah-beyaz film gibidir biraz...